

Dopisy od Boha

Pozdrav

Milí přátelé a hosté, vítám Vás na těchto jedinečných bohoslužbách slovy apoštolskými:
Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen

Introit (Žalm 13, 2-4)

2 Dlouho ještě, Hospodine, na mě ani nevzpomeneš? Dlouho ještě chceš mi svou tvář skrývat?
3 Dlouho ještě musím sám u sebe hledat rady, strastmi se den ze dne v srdci soužit? Dlouho ještě se bude můj nepřítel proti mně vyvyšovat?
4 Shlédni, Hospodine, Bože můj, a odpověz mi! Rozjasni mé oči

Píseň: EZ 693 - Radujte se, bratři, neboť blízko je Pán

Modlitba

Pane, přicházíme k tobě se vším, co v nás hoří a co nás pálí. Nejsme tu proto, abychom před tebou skrývali své pochybnosti. Přinášíme ti svá „proč“, své zmatky a své bolesti. Děkujeme, že se nás nebojíš, že nás slyšíš a že jsi s námi i tehdy, když na tebe křičíme ze dna svých sil. Otevři naše nitro, abychom dnes v tichu zaslechli něco víc než jen ozvěnu vlastních otázek. Amen.

1. Čtení (Job 3, 1-3; 11-13; 20-23)

1 Pak otevřel Jób ústa a zlořečil svému dni.
2 Jób mluvil takto:
3 „Ať zanikne den, kdy jsem se zrodil, noc, kdy bylo řečeno: ‚Je počat muž.‘
11 Proč jsem nezemřel hned v lůně, nezahynul, sotvaže jsem vyšel ze života matky?
12 Proč jsem byl brán na kolena a nač kojen z prsů?
13 Ležel bych teď v klidu, spal bych, došel odpočinku
20 Proč doprává Bůh bédnému světlo, život těm, kdo mají v duši hořkost,
21 kdo toužebně čekají na smrt – a ona nejde, ač ji vyhledávají víc než skryté poklady,
22 těm, kdo radostí by jásali a veselili se, že našli hrob?
23 A proč muži, kterému je cesta skryta, ji Bůh zatarasil?

Píseň: EZ 4 - Jen ty, Pane můj, jen tys můj štít

Kázání (Marek 4, 37-41)

37 Tu se strhla velká bouře s vichřicí a vlny se valily na loď, že už byla skoro plná.
38 On však na zádi lodi na podušce spal. Učedníci ho probudí a řeknou mu: „Mistře, tobě je jedno, že zahyneme?“
39 Tu vstal, pohrozil větru a řekl moři: „Zmlkni, utiš se!“ I ustal vítr a bylo veliké ticho.
40 Ježíš jim řekl: „Proč jste tak ustrašení? Ještě nemáte víru?“
41 Zmocnila se jich veliká bázeň a říkali jeden druhému: „Kdo to jen je, že ho poslouchá i vítr i moře?“

B+S, co se s námi děje, když se ptáme „Proč, Bože?“

Stojíme tu dnes my, lidé, kteří prožili bouře. Každý z nás máme v paměti ty chvíle, kdy se loď našeho života začala nebezpečně naklánět. Vlny se převalovaly přes okraj, naše plány se hroutily a my jsme v panice **křičeli k Bohu, na Boha**: „*Nic ti není po tom, že hyneme?*“ To není jen otázka učedníků na lodi. To je výkřik každého, kdo se cítí opuštěn uprostřed neštěstí.

Když se podíváme se na Jóba. Ten muž nehraje divadlo. Ten muž nekřičí naučené náboženské fráze. On se ptá s drsnou upřímností: „*Proč dává světlo člověku, jehož cesta je skrytá?*“ Je to otázka, která trhá srdce. Ptáme se jí, když nás opustí zdraví, když se rozpadne vztah, když se zhroutl vše, na čem jsme stavěli. „*Proč, Bože? Proč zrovna my? Proč zrovna teď?*“

Ta otázka není zradou. Mnozí z nás mají **strach**. Bojíme se, že když se zeptáme „proč“, projevíme tím slabost nebo neúctu k Bohu. Ale opak je pravdou. Jóbova upřímnost a strach učedníků na lodi jsou pro Boha přijatelnější než naše strojená zdvořilost. Bůh se nebojí naší našťvanosti. On se nebojí našeho zmatku. On se bojí jen toho, když před ním přestaneme být pravdiví. Naše otázka „Proč, Bože?“ je ve skutečnosti **modlitbou**. Je to zoufalé volání někoho, kdo stále věří, že na druhé straně je někdo, kdo slyší. Kdybychom nevěřili, že Bůh je, neptali bychom se.

A když se ptáme „proč“, často hledáme vysvětlení, které by nám dalo pocit bezpečí. Chceme vědět, že existuje nějaký zákonitý důvod, proč se to stalo. Chceme logiku. Ale Bible nám žádnou logiku nenabízí. Nabízí nám něco mnohem hlubšího: **přítomnost**.

Když se učedníci na lodi ptali, Ježíš tam byl. Spící na podušce. Možná je to ta nejtěžší část našeho příběhu – pocit, že **Bůh spí**, zatímco naše loď jde ke dnu. Ale on tam byl. Jeho přítomnost byla tím jediným, co nakonec bouři utišilo. Odpověď na naše „proč“ není v tom, že pochopíme mechanismus našeho utrpení. Odpověď je v tom, že když už nemůžeme dál, někdo jiný bere kormidlo do rukou.

Náš život není jen souhrnem dějů. **Je to příběh, který tvoříme spolu s Bohem.** V tomto příběhu není každá stránka radostná. Jsou v něm kapitoly plné tmy, plné otázek, plné slz. Ale Bůh, který je autorem našeho života, nenechává tyto kapitoly bez významu.

Učíme se vnímat, že odpovědi na naše „proč“ k nám přicházejí nečekanými cestami. Není to věta, která by nám vše vysvětlila. Je to ten dotek, který cítíme, když se ráno nadechneme a zjistíme, že jsme tady. Je to píseň, která nám v pravou chvíli připomene naději. Je to klid v srdci, který přijde, když jsme už příliš unavení na to, abychom se prali s vlnami. Vše kolem nás – ten strom, který odolává větru, ta hvězda, která svítí v noci – všechno jsou to **dopisy od Boha**. Jsou to vzkazy, které nám říkají: „*Jsi v mých rukou. I v bouři. I v temnotě.*“

Až se budeme ptát „proč“, zkusme se zastavit. Nechtějme hned odpověď. Zkusme jenom vydechnout a odevzdat tu otázku do rukou někoho, kdo je větší než naše bolest. „*Bože, nerozumím tomu. Bolí mě to. Ale chci, abys byl v mé lodi se mnou.*“ To je ten moment, kdy bouře začíná ztrácet svou moc. Ne proto, že by zmizela, ale proto, že už v ní nejsme sami.

Nyní se na chvíli ztišme. Zhluboka se nadechněme. Vnímáme, jak nás náš dech spojuje s životem, který nám byl darován. Všechny naše otázky, všechna naše „proč“, všechnu tu úzkost, kterou dnes nosíme, odevzdáváme nyní do ticha. Představme si, že vše, co nás trápí, odplouvá jako vlny po bouři.

Není nutné vědět vše. Není nutné mít odpovědi na každou otázku. Stačí vědět, že v tom nejsme sami. I když se nám zdá, že naše loď je příliš malá a bouře příliš velká, nejsme ponecháni napospas. Jsme drženi. V hlubokém klidu našeho nitra můžeme pocítit, že naše existence má smysl, který přesahuje naše chápání. Naše bolest není koncem příběhu, je jen místem, kde se naše víra prohlubuje.

Věříme, že po každé bouři přichází utišení. Že po každém „proč“ nás čeká Jeho „*jsem s tebou*“. A to je víc než jakákoliv odpověď. To je **pokoj**, který nám nikdo nevezme. Amen.

Píseň: EZ 531 – Proč jen mlčíš, Pane

Ohlášky

Přímluvná modlitba

Bože, náš Průvodce, přicházíme k tobě jako lidé, kteří se učí důvěřovat i v bouři:

- Prosíme za svět, aby v něm lidé našli odvahu být si nablízku, i když neznají odpovědi na všechny otázky.
- Prosíme za ty, kteří dnes nesou břemeno samoty a ptají se „Proč, Bože?“. Dej jim pocítit svou přítomnost v každém doteku lidské laskavosti.
- Prosíme za naše rodiny a blízké, aby v nás vždy našli oporu.
- Prosíme, uč nás všímat si tvé přítomnosti v maličkostech a ve tvé blízkosti.
- Pane, do Tvých rukou svěřujeme naše životy a v tichosti ti předkládáme své osobní modlitby...
- Vyslyš nás, prosíme, skrze Krista, našeho Pána, ukazuj nám naši vlastní odpovědnost ve zvěstování evangelia a přijmi i tuto naši společnou modlitbu.

Otče náš, který jsi na nebesích, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé je království i moc i sláva na věky. Amen

Píseň: EZ 732 – Do tvých starostí, smutků, úzkostí přišel

Poslání: (1P 5, 6-7)

6 Pokořte se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil v ustanovený čas.

7 Všechnu „svou starost vložte na něj“, neboť mu na vás záleží.

Požehnání: (Nm 6, 24-26)

24 Ať Hospodin ti žehná a chrání tě,

25 ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv,

26 ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.

Píseň: EZ 333 – Před tvou tváří, Pane, nemám vůbec nic